

VOOR DE KLEINEN

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Twie-twie

Eerst drinkt Twie-twie een slok-je uit zijn fonteintje. Dan wipt hij op het hoogste stokje in zijn kooi.

Ssst, nu gaat hij zingen! Eerst zachtjes: Twie, twee... En dan op-eens: trrrr, een héle lange roller. Zó mooi... Ja maar, Twie-twie is ook geen gewone kanarievogel. Hij is een keer bekróond! Heus waar! Toen hij met zijn baasje Hans op een tentoonstelling voor vogels was.

Twie-twie, trrrr...

Soms zet Hans het raam open. Dan blijven de mensen op de stoep stilstaan om te luisteren. En ze zeggen tegen elkaar: „Zó mooi heb ik nog nooit een vogel horen zingen.”

Het is net of Twie-twie het verstaat. Hij doet nog méér zijn best. En hij maakt zijn rollers nog langer. O, Hans is wát trots op zijn Twie-twie. Hij verzorgt hem héél goed. Elke dag geeft hij hem fijn zaad uit een pakje. En fris water in het fonteintje. En elke week doet hij schoon zand onder in de kooi. Van dat fijne witte.

Als er wéér ergens een tentoonstelling is, dan gaan ze er samen vast weer heen, Hans en Twie-twie.

Maar op een morgen gebeurt er iets ergs.

Hans maakt de kooi van Twie-twie nog even schoon vóór hij naar school gaat. Het is al laat. Hans moet zich haasten.

Zo, gauw de stokjes weer in de kooi...

En dan op-eens glipt Twie-twie langs de hand van Hans door het open deur-tje. Met een zwaai schiet hij door het raam...

Wat schrikt Hans! Hij gaat gauw buiten kijken. „Twie-twie, Twie-twie...”

Daar zit Twie-twie in een boom. Héél hoog op een dun takje. Hij slijpt vrolijk zijn snavel-tje. En hij kijkt met een scheef kopje eens naar beneden.

„Twie-twie, kom dan, kom bij baasje...” lokt Hans. Maar Twie-twie denkt er niet aan. Hij zit daar zo hoog. En het is zo fijn om vrij te zijn. Helemaal vrij rond te kunnen vliegen.

Twie-twie vliegt van de ene tak op de andere. Hans ziet hem al niet meer. Hij is zijn Twie-twie kwijt... Voorgoed...

O, hij wil nooit, nooit een andere vogel. De kooi zet hij buiten. Die zal hij wel in de schuur ophangen. Hij wil die lege kooi niet meer zien.

Het wordt een na-re, na-re dag. Hans moest aldoor maar denken aan Twie-twie. Waar zou hij wel heengevoegen zijn? Misschien wel naar het plantsoen. Misschien wel héél ver naar een ander dorp...

Aan tafel is Hans stil. Zijn boterham smaakt hem niet. Telkens is het of hij Twie-twie hoort. Dat is verbeelding. Of... soms niet?

Hoor, daar is het weer. Héél duidelijk: Twie-twie. En dan op-eens... Trrrrrrrrr... Een hele mooie, lange roller!

Vader, moeder en Hans lopen naar buiten.

„Sssttt, blijf staan,” waarschuwt vader. Meteen staan ze alle drie doodstil. En ze houden hun adem in.

Want dáár... is Twie-twie!

Hij hipt om zijn kooi heen. Hij gluurt eens door de tralies naar binnen. Hij heeft zo'n honger gekregen op zijn zwerftocht.

O kijk, daar wipt hij de kooi in door het deur-tje, dat nog open staat! Meteen begint hij in het volle zaadbakje te pikken.

Hans neemt twee, drie héél grote stappen. Klap, hij slaat het deur-tje van de kooi al dicht, Twie-twie is gevangen!

Maar Twie-twie vindt het héél niet erg. De vrijheid was wel mooi. Maar hij verlangde toch weer naar de veilige kooi.

En naar zijn bakje met lekker zaad!

Als Twie-twie zijn buikje heeft volgegeten, drinkt hij een slokje water. En dan springt hij op het hoogste stokje. Hoor hij zingt!

Twie-twie... trrrr...

Het is of hij nooit is weggeweest.

Heb je die al gehoord?

Begrijpelijk.

Toen Koningin Elizabeth I eens buiten kwam, om in een rijtuig te stappen lag er een grote plas water tussen haar en het rijtuig. Direct gooide Sir Walter Ralligh een mantel over de plas. Iedereen vond dat heel mooi van Sir Walter. Alleen Leicester niet.

Toen men hem vroeg, waarom hij het niet mooi vond, zei hij: „Wel die kerel gebruikte mijn mantel er voor!”

Hij had meteen genoeg.

Een wandelaar vraagt in een plantsoen naar de naam van een plant.

„O dat is,” zegt de tuinman, „de Multafolegramenchicocar dumgigantum Australicus!”

„Zo dank je wel,” zei de heer en liep haastig verder.

Begerig.

Van de banketbakker krijgt Heleentje een borstplaatje. Ze eet het op zonder te bedanken.

Moeder: „Wat zeg je nu, Heleentje?”

„Nog een!” zegt Heleentje.

VOOR DE KLEINEN

Twée ro-de schoen-tjes

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Nee, zó kan Jon-ne-ke niet mee naar o-ma.
„Beur je voet eens op,” zegt moe-der.
Er is een gróót gat in de zool van Jon-ne-ke's schoen. Je kunt een stuk-je van haar kous zien.
„Nie-mand ziet het.”
Dat zegt Jon-ne-ke maar. Ze is bang, dat ze thuis moet blij-ven met die ka-pot-te schoen.
„We gaan éérst nieu-we schoe-nen voor je ko-pen. O-ma is ja-rig. Er is vast veel vi-si-te. Je moet er net-jes uit-zien.”
Schoe-nen ko-pen? Hè ba... denkt Jon-ne-ke. Waar-om kan ze nu niet zó? Wie kijkt er nu on-der je voet? Maar Jon-ne-ke durft het niet hard-op zeg-gen. Met een zucht gaat ze haar man-tel aan-doen. Die Jon-ne-ke! Wil ze dan geen nieu-we schoe-nen? Och ja-wel, maar dat pas-sen in de win-ke! is zo ver-ve-lend.
Met een don-ker ge-zicht-je zit Jon-ne-ke een poos-je la-ter op een kruk-je in de schoen-win-ke! Wel drié paar schoe-nen heeft ze al aan-ge-past.
„Dé-ze pas-sen wel,” zegt de win-ke!-juf-frouw.
Jon-ne-ke moet heen en weer lo-pen. Krik, krik, zeg-gen de schoe-nen.
Kijk, hier kan Jon-ne-ke zich in de spie-gel zien. Ze vindt zich-zelf een gek kind. Daar-om steekt ze heel e-ven de tong te-gen zich-zelf uit.
Krik, krik, doen de schoe-nen. Het zijn van die ste-vi-ge saai-e schoe-nen. Zwart met een dik-ke zool...
„Ze zit-ten me niet lek-ker,” zegt Jon-ne-ke.
O, o, daar ko-men nog méér schoe-nen! Al-le-maal van die le-lijk-ke zwart-te met een ve-ter.
Krik, krik, loopt Jon-ne-ke weer heen en weer. Haar ge-zicht-je wordt hoe lang-er hoe zwart-ter. De juf-frouw komt met nieu-we schoe-nen-do-zen aan-dra-gen. Met een trap-je heeft ze ze van een ho-ge plank ge-haald.
„Hier heb ik iets, dat de jon-ge-da-me wel mooi zal vin-den, denk ik.”
De jon-ge-da-me staat er boos bij. Na-tuur-lijk wéér van die... Maar, wat is dát? Daar in die doos? Ró-de schoen-tjes! Met zo'n smal riem-pje! Nè! zul-ke schoen-tjes als He-leen-tje op school heeft.
„Zijn ze wel sterk?” vraag moe-der.
IJ-zer-sterk!
Jon-ne-ke is al in de ro-de schoen-tjes ge-stapt. Het gaat e-ven een beet-je stroef. Maar de juf-frouw helpt haar.
Trip, trip... O, wat een é-ni-ge schoen-tjes! Voor de spie-gel draait Jon-ne-ke zich om en om.
„Zit-ten ze pret-tig?”
Héér-lijk, mam, màg ik de-ze?”
Nu ja, een klein beet-je knel-len ze Jon-ne-ke wel. Maar dat zal best wen-nen. Dat is al-leen maar nieu-wi-ge-heid.
De prijs valt moe-der nog-al mee. De ro-de schoen-

tjes zijn niet eens zo-veel duur-der.
Zou-den ze nu wel héús sterk zijn, denkt moe-der. Maar Jon-ne-ke kijkt haar zó vol span-ning aan.
„Nu, voor-uit dan maar.”
De ro-de schoen-tjes hoe-ven niet in-ge-pakt te wor-den. Jon-ne-ke mag ze dá-de-lijk aan. Daar-om gaan de ou-de in de doos. En de doos gaat in de school-tas.
„Nu gauw met de bus naar o-ma!”
In de bus houdt Jon-ne-ke haar schoen-tjes zo, dat ie-der-een ze goed kan zien. En van de bus tot het huis van o-ma stapt ze zo trots als een pauw.
Hè, nu doen ze toch wel een beet-je pijn.
Het is druk bij o-ma. Tan-te Lies is er. En tan-te Suus. Er wordt ge-praat en o-ma gaat met lek-ke-re koek-jes rond.
Wat is Jon-ne-ke stil? Het lijkt wel of ze haar tong-ge-tje ver-lo-ren heeft. Ze heeft àn-ders zo'n praats! On-der ta-fel schuift Jon-ne-ke haar voe-ten langs el-kaar. Die schoe-nen, o die schoe-nen... Ze knel-len hoe lang-er hoe meer. Het lijkt wel of er een he-le-boel spel-den in Jon-ne-ke's voet prik-ken. O, wat brandt het.
Stil-le-tjes doet Jon-ne-ke de ro-de schoen-tjes uit, een voor een. Hè, dat lucht op. Straks zal ze ze wel weer aan-doen.
Maar dat lukt niet meer. Als moe-der naar huis gaat zit Jon-ne-ke te tob-ben. Ze heeft een vuur-ro-de kleur. Ze wringt en wringt...
En dan merkt moe-der het. Al-le-maal ko-men ze om Jon-ne-ke heen-staan. Moe-der, o-ma en de tan-tes. En ze zien het al-le-maal; de ro-de schoen-tjes zijn te klein. Wat nù?
Moe-der kijkt boos. De schoen-tjes kun-nen nù niet meer ge-ruild wor-den. Jon-ne-ke heeft er al op ge-lo-pen.
„Waar-om heb je niet ge-zegd, dat ze strak za-ten?” zegt moe-der.
Om-dat... Nee, dat kan Jon-ne-ke niet zeg-gen. De tra-nen lo-pen langs haar wan-gen. Ze kan toch niet op haar kou-sen naar huis?
Moe-der haalt de ou-de schoe-nen uit de doos. Daar moet Jon-ne-ke dan maar op naar huis. Nu snikt Jon-ne-ke hard-op. Al-les is zó a-ke-lig.
Maar ge-luk-kig weet o-pa raad! Hij heeft al-door stil-le-tjes in zijn hoek-je een pijp-je zit-ten ro-ken. Nu komt hij er bij staan.
„Geef mij die schoen-tjes maar,” zegt hij, „ik weet een mid-del-tje om ze wat rui-mer te ma-ken. Kom ze mor-gen maar ha-len, Jon-ne-ke, dan zijn ze klaar.”
Die bes-te, lie-ve o-pa! Jon-ne-ke moet nog één dag op haar oud-jes lo-pen. Ge-luk-kig re-gent het niet. Dat zou erg zijn met dat gat in de zool.
Mòr-gen is al-les in or-de! En vol-gen-de keer doet Jon-ne-ke vast niet meer zo dom.

VOOR DE KLEINEN

To-tie doet mee!

EEN PAASVERHAAL DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Juf Dit-te heeft zó-iets moois be-dacht!
 Al de kin-de-ren van de zon-dags-school staan om haar heen. En ze luis-te-ren goed.
 „Ráád eens wat we op het Paas-feest gaan doen?”
 „Zin-gen!”
 „Ei-e-ren kleu-ren!”
 „Al-les ver-sie-ren met bloe-men!”
 „Nog véél mooi-er,” zegt juf Dit-te, „we gaan... een Paas-spel spe-len.”
 „O juf, is dat niet héél moei-lijk?”
 „Nee hoor,” lacht juf Dit-te. „Jul-lie ken-nen al-le-maal het Paas-ver-haal. Dat gaan we sa-men pre-cies zo spe-len. Eerst de sol-da-ten bij het graf van de Heer. En dan de en-gel. En de dis-ci-pe-len. En dan de vrou-wen.”
 Ja, ja, ja, knik-ken de kin-de-ren.
 „Al-le va-ders en moe-ders mo-gen ko-men kij-ken. Maar dan moe-ten jul-lie goed je best doen. Heel eer-bie-dig zijn. En dui-de-lijk spre-ken. Wie wil er mee-doen?”
 Ik, ik, ik, wordt er ge-roe-pen.
 „Goed,” zegt juf Dit-te. „Laat ik eens kij-ken, ik heb twee flin-ke jon-gens no-dig voor Ro-mein-se sol-da-ten. Dat kun-nen Kees en Her-man zijn. Twee vrou-wen, die bij het graf van de Heer ko-men. Ans en Er-na bij-voor-beeld. En dan nog de dis-ci-pe-len. En an-de-re men-sen, die ko-men aan-lo-pen. O ja, de en-gel na-tuur-lijk nog! Die zegt: Vrees niet, de Heer is op-ge-staan!”
 „Mag ik de en-gel zijn juf?” vraagt To-tie op-eens. To-tie is een Am-bon-nees meis-je. Haar don-ke-re o-gen schit-te-ren in haar bruin ge-zicht-je.
 „Kind,” flapt Ria er uit. „Hoe kan jij nou mee-doen? Een en-gel met...”
 Pats, slaat Ria haar hand voor haar mond. Juf kijkt zo streng. Bij-na had Ria het ge-ze-gd: „Een en-gel met een gips-been!”
 Maar To-tie heeft het al be-gre-pen. Ze loopt de zaal uit. Boen-ke, boen-ke, boen-ke, klinkt het op de hou-ten vloer.

In de gang pakt To-tie haar man-tel van de kap-stok. Dat na-re kind! To-tie is zo blij ge-weest, om-dat het Paas-feest werd. En om-dat ze er nèt

bij kon zijn. Ze is zó-veel we-ken in het zie-ken-huis ge-weest met dat ge-bro-ken been. En nu, en nu... To-tie snikt. Ze kan de mouw van haar jas niet vin-den. En dan is daar op-eens juf Dit-te. Die hangt de man-tel van To-tie weer gauw op de kap-stok. En ze trekt To-tie mee naar bin-nen.
 De kin-de-ren zit-ten heel stil, ze zijn ge-schrok-ken. Ze dur-ven haast niet kij-ken naar dat smal-le brui-ne ge-zicht-je. To-tie heeft ge-huild, zie je, wel?
 „We heb-ben er al iets op ge-von-den,” zegt juf Dit-te. „To-tie kan juist heel goed de en-gel zijn. Want de en-gel moet een wit la-ken om heb-ben, he-le-maal tot op de grond. En hij moet al-door stil-staan.”
 De kin-de-ren lach-en blij. En To-tie lacht mee door haar tra-nen heen.
 Nu krij-gen de kin-de-ren van de zon-dags-school het héél druk. Er moet zó-veel ge-da-an wor-den! De kle-ren moe-ten ge-naaid en ge-past wor-den. En het spel moet goed in-ge-stu-deerd wor-den. De kin-de-ren mo-gen niet blij-ven ste-ken.
 Juf Dit-te doet al-les voor. Kijk, zó moe-ten de vrou-wen haar kruik dra-gen. En zó staat een sol-daat op wacht. Wat doen de kin-de-ren hun best! En dan is het ein-de-lijk zo-ver!
 De zaal van de zon-dags-school zit vol va-ders en moe-ders. Eerst ver-telt juf het Paas-ver-haal. En dan mo-gen de kin-de-ren het spé-len.
 Daar be-gint het Paas-spel al!
 Je ziet de sol-da-ten op wacht staan bij het graf. Eerst staan ze flink recht-op. Maar ze wor-den zo moe, ze krij-gen zo'n slaap. Eén voor één sla-pen ze in.
 In het twee-de stuk van het spel zie je Ma-ri-a en de an-de-re vrou-wen met haar kruik. Ze gaan naar het graf van de Heer. En ze zijn zo be-droefd! Ooooo! zuch-ten de men-sen in de zaal, als het gor-dijn o-pen-gaat voor het der-de stuk. Daar is het graf van de Heer weer. Maar nu is het o-pen. En er-naast staat een prach-ti-ge en-gel. Een en-gel met een smal bruin ge-zicht-je, dat straalt van blijd-schap. Kaars-recht staat de en-gel in een heel lang wit kleed.
 Hoor, u spreekt de en-gel met een hel-de-re stem te-gen de vrou-wen: „Vreest niet! Ik weet wie jul-lie zoe-ken. Jul-lie zoe-ken de Heer! Maar Hij is hier niet. Hij is op-ge-staan. Ga het maar aan de dis-ci-pe-len ver-tel-len!”
 „La-ten we gauw naar Hem toe-gaan,” zeg-gen de vrou-wen.
 Nu komt er nog één stuk-je. De dis-ci-pe-len ho-ren de blij-de bood-schap, dat de Heer is op-ge-staan. En dan gaan de men-sen in de zaal een Paas-lied zin-gen.
 Juf Dit-te helpt de kin-de-ren uit hun kle-ren. Aan het kleed van de en-gel zit-ten zó-veel spel-den!
 „Je was een prach-ti-ge en-gel, hoor,” zegt Ria. To-tie lacht. Ze voelt zich zo ge-luk-kig. Ze kan haast niet stil-staan. Boen-ke, boen-ke, boen-ke, gaat het op de vloer. Maar To-tie geeft er niets om.
 Haar don-ke-re o-gen glan-zen. Zacht-jes zegt ze te-gen juf Dit-te: „Ik heb mijn best zo ge-da-an voor... al die men-sen.”
 En óók voor de Heer, denkt To-tie er bij. Maar zo-iets kun je niet zeg-gen.

VOOR DE KLEINEN

Jop en Jos-je

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Moe-der klapt in haar han-den.
 Daar ko-men Jop en Jos-je al aan.
 „Moe-ten we een bood-schap doen?”
 „Ja, jul-lie moe-ten e-ven een doos-je pu-nai-ses ha-len bij de dro-gist. Je weet wel „aan de o-ver-kant”.
 „Pu-nai-ses? Wat doet u daar mee?”
 „O, die heb ik no-dig voor de schoon-maak.”
 Jop en Jos-je gaan met-een. Jop mag de por-te-mon-nee dra-gen. En Jos-je mag de bood-schap doen in de win-kel.
 „Een doos-je met pu-nai-ses”, zegt Jos-je flink.
 „Goed vol”, zegt Jop er nog gauw bij.
 „Kijk eens, er zit-ten twéé do-zijn pu-nai-ses in een doos-je. Weet je hoe-veel dat is? Nee? Dat is vier-en-twin-tig pu-nai-ses. Dat zal wel ge-noeg zijn, denk ik.”
 Jop en Jos-je den-ken het óók.
 Jop be-taalt. En, knip, gaat de por-te-mon-nee weer dicht.
 Bui-ten op de stoep be-kij-ken ze het doos-je. Het heeft een schuif-dek-sel, zie je wel? Jos-je schudt het doos-je eens. Je hoort de pu-nai-ses ram-me-len.

„Zou-den het er héús vier-en-twin-tig zijn?” vraagt Jop.
 „Zul-len we ze eens tel-len?”
 Daar zit-ten Jop en Jos-je op de rand van de stoep. Ze leg-gen de pu-nai-ses op een rij met de prik-kers van ko-per om-hoog.
 Een-en-twin-tig, twee-en-twin-tig, drie-en-twin-tig... O! Er is er een-tje te wei-nig! Mis-schien zit hij nog in het doos-je!
 Jos-je keert het doos-je om. Ja hoor! De pu-nai-se zat in een hoek-je ge-klemd. Maar... waar is hij nu op-eens ge-ble-ven? Hij is weg-ge-spron-gen!
 Jop en Jos-je zoe-ken de he-le stoep af. Maar ze vin-den hem niet. Zo'n pu-nai-se is ook zo'n klein ding. En mis-schien is hij wel in de put ge-ko-men. Die is dicht-bij. Jam-mer!

DE GULLE JAN

Vader: „Toen ik een kleine jongen was, moest ik altijd de korstjes van mijn brood opeten.”
 Jantje: „En hield u er van vader?”
 Vader: „Ja, zeker!”
 Jantje (schuift vader zijn bord toe): „Dan mag u deze ook hebben.”

DAAR ZAT DE FOUT

Horlogemaker tot boerin, die hem de slinger van haar klok brengt: „Maar mevrouw aan die slinger heb ik niets, u had de hele klok moeten mee-bren-gen.”
 Boerin: „Maar meneer aan de klok mankeerd niets, alleen de slinger wil niet gaan!”

ZUINIG

Oud boertje houdt ergens een autobus aan en vraagt aan de conducteur: „Wat kost het van hier naar de stad?”
 „Vijftig cent!” antwoordt de conducteur.
 Oud boertje: „Dankje wel! Nee, nee ik stap niet in, ik wilde alleen maar weten hoeveel ik uit-spaar als ik ga lopen!”

Jos-je doet het schuif-doos-je goed dicht. De an-de-re drie-en-twin-tig pu-nai-ses heb-ben ze er sa-men weer in-ge-da-an. Mis-schien heeft moe-der daar wel ge-noeg aan.
 „Zul-len we nú maar naar huis gaan?” zegt Jop-je.
 „Goed. E-ven wach-ten met o-ver-ste-ken. Er komt een fiet-ser aan.”
 Het is een sla-ger met een wit jas-je aan. Hij heeft een mand voor op de fiets. Daar zit-ten ze-ker zijn bief-stuk-jes en zijn kar-bo-naad-jes in. Wat rijdt die sla-ger wild. Tu-te-lu-te-lu... fluit hij er vro-lijk bij.
 Op eens... Wat ge-beurt er?
 Pfffff... ho-ren Jop en Jos-je.
 O kijk eens, de band van de fiets is op-eens slap! Al-le lucht is er uit-ge-lo-pen. Een lek-ke band,

dat is een strop! Nu moet de sla-ger gaan lo-pen! Want op een lek-ke band kun je niet rij-den.

De sla-ger is al af-ge-stapt. Hij zet zijn fiets te-geen een lan-taarn-paal.

„Kom Jos-je, we gaan kij-ken!”

Jop en Jos-je staan er met hun neus bo-ven-op. Wat een gek ge-zicht is dat, zo'n le-ge band!

„Ga je mee naar huis Jop?”

„Nog é-ven. Kijk, hij gaat zijn band plak-ken. Net als va-der al-tijd doet.”

De sla-ger haalt zijn spul-le-tjes uit een tas-je on-der aan zijn za-del. Hij hurkt op de grond en be-kijkt de band.

„Ver-draaid,” zegt hij dan, „er zit iets in mijn band.”

Kijk, hij heeft het er al uit-ge-peu-terd. Het is... een pu-nai-se! Een splin-ter-nieu-we met een ko-pe-ren kop en een heel scherp prik-ker-tje.

„O,” zegt Jop, „die pu-nai-se is van óns. We wa-ren er een-tje kwijt. We had-den er maar drie-en-twin-tig en er moes-ten er vier-en-twin-tig in het doos-je zitten.”

Jos-je schudt eens met het doos-je.

„Geef ons die pu-nai-se maar gauw te-rug,” zegt hij bij-de-hand.

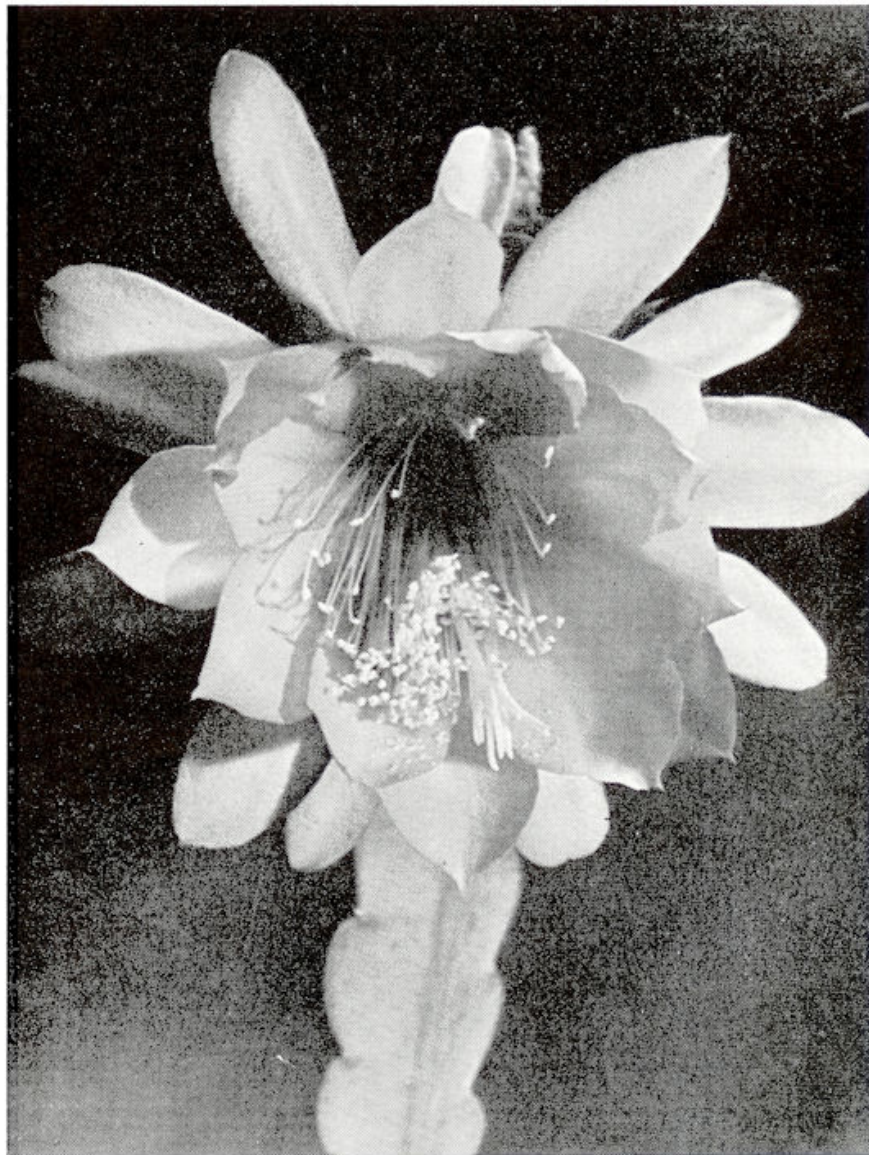
„Aan mijn neus,” zegt de sla-ger.

O, o, wat kijkt hij boos naar de broer-tjes!

„Kom maar,” zegt Jop. Hij neemt zijn broer-tje bij de hand. „Kom maar, het is geen áár-di-ge sla-ger.”

„En hij zegt le-lij-ke wor-den!”

Jos-je kijkt nog een paar keer om. Hij vindt het jam-mer van die pu-nai-se. Die zijn ze kwijt. Maar drie-en-twin-tig is vast wel ge-noeg voor de schoon-maak.

De Phyllocactus

DOOR G. KROMDIJK

Voor cactussen en vetplantjes hebben jullie waarschijnlijk nog wel belangstelling en vooral soorten die bloeien worden graag gekweekt. Nu, dan kun je goed terecht bij de Phyllocactus ackermannii. Dat is een heel geleerde naam voor de rood-bloeiende bladcactus. Je kunt die met een beetje goede wil heel goed in bloei kweken. Grote mensen hebben ze wel in hun verzameling. Van een van hen kun je misschien wel een stek bemachtigen. Leg die dan eerst een dagje te drogen in de schaduw en zie ze daarna in een potje met zanderige bloemistengrond aan de groei te krijgen. Dat gaat vrij gemakkelijk en als het eenmaal zover is, dan zul je in de loop van de zomer voor een groter potje moeten zorgen. Vrijwel alle cactussen en vetplantjes houden van de zon. Ook deze kan wel wat zon hebben, doch op het heetst van de dag, verdient het toch wel aanbeveling ze een beetje te beschermen.

Als het eenmaal volwassen planten zijn, moet je ook weten hoe je de bloemknoppen kunt behouden. Het komt wel voor, dat die ontijdig afvallen en dat is niet prettig. Zo'n bladcactus mag 's winters niet veel water hebben; eigenlijk helemaal geen water. Het is al voldoende als er wat gesproeid wordt. Een hoge temperatuur is niet nodig: 50° F. is hoog genoeg. Laat de plant nu zoveel mogelijk met rust. Juist door haar telkens te verplaatsen, laat ze de bloemknoppen vallen. Eerst als het zeker is dat de knoppen doorgroeiën mag een weinig gegoten worden. Zie ze, doe nu je best er maar eens op...!

VOOR DE KLEINEN

Waar blijft King?

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Niek gaat ver-hui-zen.
 Waar naar toe?
 Niek gaat met zijn va-der en zijn moe-der he-le-maal naar A-me-ri-ka.
 In A-me-ri-ka gaan ze dicht bij een heel groot bos wo-nen. En ze krij-gen een huis met wel vijf ka-mers en een mooi-e tuin.
 Va-der en moe-der vin-den het heer-lijk. Maar Niek niet. Niek wil lie-ver niet naar A-me-ri-ka.
 Weet je waar-om niet? Al-leen om King!
 King is de hond van Niek. Het is zo'n leuk dier. En hij is zo ver-stan-dig.
 El-ke mor-gen brengt King zijn baas-je naar school. En om twaalf uur staat hij al-weer bij het hek van de school om zijn baas-je af te ha-len.
 Niek en King zijn al-tijd sa-men. Ze spe-len sa-men. Ze ma-ken sa-men het huis-werk van Niek. En als Niek slaapt ligt King in zijn mand naast zijn bed.
 En nu mag King niet mee naar A-me-ri-ka.
 „Het is veel te las-tig,” zegt va-der, „zo'n gro-te reis!”
 „Maar waar moet King dan blij-ven?” vraagt Niek met een ra-re he-se stem... „Hij kan toch hier niet al-leen ach-ter blij-ven in het ou-de huis?”
 „Wel-nee, dat hoeft ook niet.”
 Maar wat dan? Wel, va-der zal King naar het a-syl bren-gen. Daar zoe-ken ze een an-der baas-je voor hem.
 Dat vindt Niek ver-schrik-ke-lijk. Hij weet héél ze-ker dat King nóóit aan een an-der baas-je zal wen-nen.
 King zal jan-ken en hui-len. En hij zal geen hap meer wil-len e-ten. Mis-schien wordt hij dan wel ziek van heim-wee.
 Niek moet er niet aan den-ken. Dan krijgt hij zo'n naar ge-voel of hij zelf ook ziek zal wor-den.
 Zou er nu heus niets op te vin-den zijn?
 „Je moet flink zijn, Niek,” zegt va-der, „er is tòch niets aan te doen.”
 En moe-der knikt Niek eens toe.
 Ze zijn zo druk, va-der en moe-der. Ze kun-nen niet op Niek let-ten. De kof-fers moe-ten ge-pakt wor-den. En de bu-ren ko-men ook nog e-ven een goe-de reis wen-sen.
 En dan moet va-der King nog weg-bren-gen.
 Wat een rom-mel in huis. Klos, klos, klinkt het als je o-ver de ka-le vloer loopt.
 En wat is het on-ge-zel-ig zo zon-der gor-dij-nen voor de ra-men. De ta-fel is er ook al niet meer.
 De laat-ste keer heb-ben ze ge-ge-ten met hun bord zo maar op hun schoot.
 Waar Niek toch is?
 „Niek is af-scheid ne-men van Jaap,” zegt moe-der.
 „En hij heeft de hond mee-ge-no-men. Voor de laat-ste keer.”
 Het wordt la-ter en la-ter. Waar blijft Niek toch?

Nu moet de hond toch heus weg-ge-bracht wor-den. Va-der loopt heen en weer. En moe-der kijkt tel-kens naar bui-ten.
 Niek had al-lang te-rug kun-nen zijn. Want Jaap woont maar twéé stra-ten ver.
 Daar is Niek! Maar... zòn-der King. En hij kijkt zo blij. Net of hij een ge-heim heeft.
 „Waar heb je King ge-la-ten?” vra-gen va-der en moe-der te-ge-lijk.
 „Bij Jaap!” lacht Niek. „Hij mocht King heb-ben van zijn moe-der. En hij heeft be-loofd dat hij erg goed zal zor-gen voor King.”
 „Wil-de King wel bij hem blij-ven?” vraagt moe-der zacht.
 Niek knikt. — E-ven kijkt hij stil voor zich uit. Maar dan lacht hij weer.
 „Die mal-le Jaap liet King nog met zijn poot voor het raam wui-ven. Dat ging zo grap-pig. Mag Jaap nu de mand heb-ben voor King?”
 Dat mag van va-der. Va-der zal de mand zelf e-ven weg-bren-gen. En de moe-der van Jaap be-dan-ken.

Zo gaan ze dan op reis. Niek met va-der en moe-der. Het is 'n lange reis. Maar dan zijn ze toch ein-de-lijk in A-me-ri-ka. Al-les is daar nieuw voor Niek. En al-les is nog mooi-er dan ze ge-dacht heb-ben.
 Niek stuurt da-de-lijk een kaart aan Jaap, een mooi-e kaart met een prach-tige wa-ter-val er op. Mis-schien stuurt Jaap wel een kaart te-rug.
 Niek wacht en wacht. Hij kijkt tel-kens of er post voor hem is. Maar het duurt heel lang, wel drie we-ken, en dan op-eens is er een brief uit Hol-land voor hem. Van Jaap na-tuur-lijk!
 Maar nee, de brief is toch niet van Jaap. Hoe kan dat nu? De brief is van... King!
 Ik heb het heel erg naar mijn zin bij Jaap, schrijft King. Ik denk nog dik-wijls aan mijn ou-de baas-je, maar ik ben toch vro-lijk. Want Jaap speelt met mij. Als hij zijn huis-werk maakt lig ik on-der zijn stoel. En als hij slaapt lig ik in mijn mand naast zijn bed.
 Va-der en moe-der le-zen o-ver de schou-der van Niek mee. En ze moe-ten al-le twee zo lach-en. Een brief van King. Hoe kan dat nu?
 Ben ik niet knap? schrijft King. Ik heb de brief he-le-maal zelf ge-schre-ven. Jaap heeft al-leen mijn poot vast-ge-hou-den. Groet-jes van King...
 Niek is erg blij met de brief van King. Hij weet nu ze-ker, dat King niet om hem treurt.
 En va-der heeft be-loofd, dat hij eens zal rond-kij-ken naar een an-dere hond voor Niek. Een nieu-we King. Is dàt niet leuk?

VOOR DE KLEINEN

Het huis-je van glas

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Daar-net scheen de zon nog. En op-eens, tik, een drop-pel re-gen! Net op de neus van Pim-mie. Ko-bie lacht. „Kom maar, Pim-mie, ik veeg het wel af met een punt van mijn schort.” Tik! Wéér een drop-pel! Een he-le gro-te! En dan tik-tik-tik, een he-le-boel.

Ko-bie lacht niet. meer. Ze kijkt eens naar de lucht. Wat ziet die op-eens don-ker.

„Kom Pim-mie, we gaan gáúw naar huis.”

Ja, gauw naar huis. Dat is het bes-te. Want Ko-bie is zo-maar in haar jurk. En Pim-mie is zo-maar in zijn bloes. Ze gin-gen e-ven voor moe-der een pond-je sui-ker ha-len.

Het is niet pret-tig om nat te re-ge-nen. Maar het is nog er-ger als de zak sui-ker nat wordt. Kin-de-ren kun-nen niet smel-ten. Maar sui-ker wèl. En moe-der heeft de sui-ker no-dig voor de kof-fie. Ze zit er op te wach-ten.

Ko-bie doet de zak sui-ker on-der haar schort. En ze pakt haar broer-tje bij de hand. Maar... wat is dat op-eens? Hoor! Roem-er-de-boem, klinkt het in de ver-te. En het licht óók, zie je wel?

„On-weer!” zegt Ko-bie.

„Ik is bang,” fluis-tert Pim-mie.

„Voor on-weer hóéf je niet bang zijn.” Maar he-le-maal ge-rust voelt Ko-bie zich óók niet. Kon-den ze maar er-gens schui-len. Maar waar? O, o, daar be-gint de re-gen te plen-zen met van die dik-ke bob-bels op de stoep!

Wacht, Ko-bie wéét al iets. Ze trekt Pim-mie met zich mee.

„Kom maar, we gaan schui-len in het hok-je van de te-le-foon.”

„Mág dat wel, Ko-bie?”

„Best, hoor!”

Ko-bie duwt de deur al o-pen. Ze schuift Pim-mie naar bin-nen. In het gla-zen huis-je staan ze fijn droog.

De re-gen klet-tert te-gen het glas. Het wa-ter gutst naar be-ne-den. Maar de kin-de-ren voe-len geen spat-je. Het on-weer kun-nen ze wel ho-ren. En het licht kun-nen ze ook heel goed zien in het huis-je van glas.

Pim-mie houdt zijn hand-jes voor zijn o-gen.

„Ik is bang,” snikt hij.

„Kom maar hier, Pim-mie. We gaan in het hoek-je on-der de te-le-foon zit-ten. En we hou-den mijn schort voor on-ze o-gen.”

Daar zit-ten ze héél dicht bij el-kaar.

„Ik is bang,” zegt Pim-mie weer.

Roe-mer-de-boem, wéér zo'n slag. En met-een een fel licht. Pim-mie ziet het door de schort van Ko-bie heen.

„Stil maar, Pim-mie, ik zal een vers-je voor je zin-gen. Dan hoor je het niet.”

Ko-bie denkt e-ven na. Een vers-je van de Zon-dags-school maar. En dan zingt Ko-bie met een stem-me-tje dat af en toe bib-bert:

De Heer die in de he-mel woont...
En in elk need-rig hart-je troont...
Is mij na-bij bij dag en nacht...
Houdt o-ver mij ge-trouw de wacht...

Het helpt heus. Pim-mie is niet zo erg bang meer. En het on-weer wordt ook min-der. Het rom-melt al-leen nog maar heel in de ver-te. Maar de re-gen klet-tert nog te-gen het glas van het huis-je. Hoe moe-ten de kin-de ren nu naar huis?

Ko-bie kijkt eens naar bui-ten. Er ligt een gro-te plas voor de deur van het gla-zen huis-je. Daar kun-nen ze niet door-heen stap-pen.

En hoe moet het met de zak sui-ker?

Kijk, daar komt ie-mand aan! Ko-bie bonst te-gen de deur. Mis-schien hoort die me-neer het.

Ja hoor, de me-neer staat stil. Hij doet de deur van het gla-zen huis-je o-pen. Nu zien de kin-de-ren ook wie het is. Het is Tijs, de post-bo-de! Die ken-nen ze heel goed. Ie-der-een op het dorp kent Tijs.

„Tijs, we wil-len naar huis,” zegt Ko-bie.

„Dat treft,” lacht Tijs, „ik ga langs jul-lie huis, mijn tas is leeg, al-le brie-ven zijn weg-ge-bracht.”

Met een zwaai beurt Tijs de kin-de-ren o-ver de gro-te plas heen. En dan mo-gen ze on-der zijn gro-te keep lo-pen. Het pond sui-ker stopt Tijs in zijn le-ge tas. Daar blijft het kurk-droog.

De re-gen wordt nu minder. Maar o-ver-al lekt het en drupt het. En de goot is ver-stopt. Er ligt een plas in de straat. Het lijkt wel een meer-tje.

Kijk, moe-der staat al aan de deur naar Ko-bie en Pim-mie uit te kij-ken.

„Ik wil-de jul-lie net gaan zoe-ken,” zegt ze, als Ko-bie en Pim-mie on-der de keep van Tijs uit-krui-pen.

„Alst-u-blijft, twee post-pak-ket-jes voor u,” zegt Tijs.

Hè, daar zou Tijs bij-na de zak sui-ker ver-ge-ten!

„Als je e-ven tijd hebt, zal ik een kop kof-fie voor je in-schen-ken, Tijs,” zegt moe-der, „ik heb nu weer sui-ker ge-noeg.”

„Dat mag ik niet af-slaan,” zegt Tijs.

Nu, Tijs heeft wel een kop-je kof-fie ver-diend.

Het on-weer is o-ver.

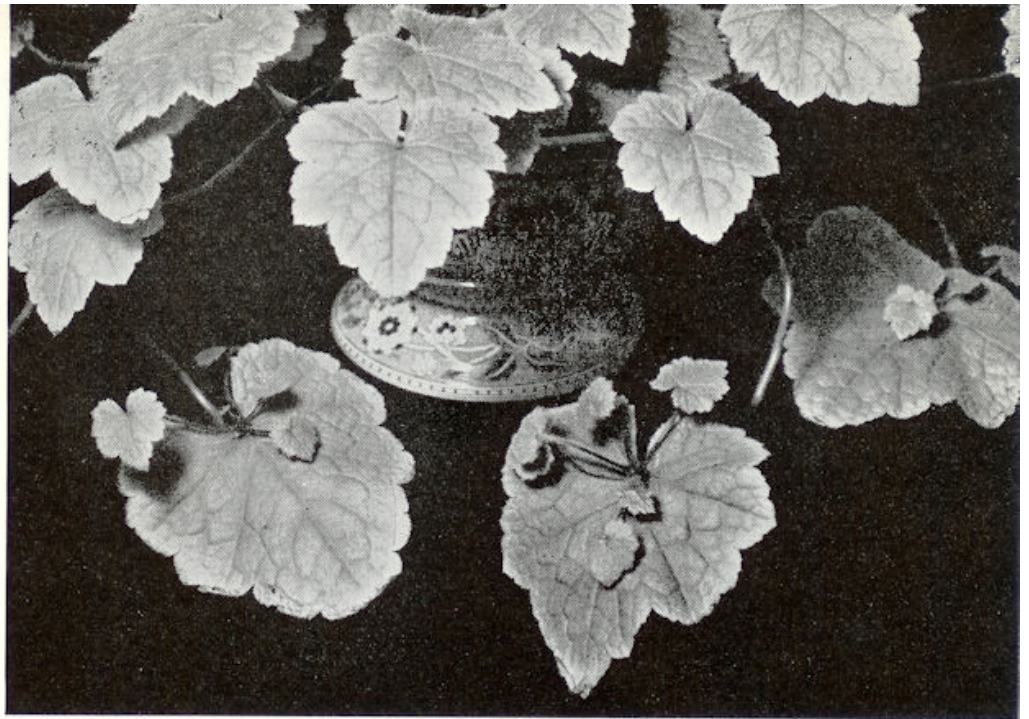
De deur staat o-pen. Het raam is óók o-pen. En het ruikt bui-ten zo heer-lijk. Je ruikt het he-le-maal in de keu-ken.

Tijs heeft de kof-fie op.

Hij gaat weer ver-der.

„Har-te-lijk be-dankt.”

„Dag, Tijs!”

Ons tuintje

DOOR G. KROMDIJK

Kindje op Moeder's Schoot

Tolmiea noemt de bloemist dit aardige ouderwetse plantje.

Het is erg gemakkelijk te kweken en je kunt er dus eer mee in leggen. Dit plantje kreeg deze wonderlijke naam, omdat de volwassen bladeren jonge plantjes vormen. Je kunt die er afnemen en dan afzonderlijk verder kweken. Als je dus eenmaal een volwassen exemplaar hebt, kun je er vele van verkrijgen. Dan kun je er je vriendjes ook nog eens een genoeg mee doen.

„Kindje op Moeder's Schoot” wordt echter meestal veel te warm geplaatst; ze moet in een koel doch wel vorstvrij kamertje in de vensterbank gezet worden en ze kan ook tamelijk veel zon hebben. Het is alleen maar nodig haar op het heetst van de dag een weinig te beschermen.

Tolmiea is zo sterk, dat wij zelf de plantjes wel eens in de volle grond van de tuin hebben over gehouden. Dat is echter een waagstuk. Het is beter in ieder geval een jong plantje binnenshuis in voorraad te houden.

Het jonge plantje moet vrij veel water hebben en het is ook wel nuttig als je het eenmaal per week een weinig opgeloste kamerplantenmest geeft.

VOOR DE KLEINEN

Met Krok aan zee

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Krok is een klei-ne kro-ko-dil.

Hij heeft een groe-ne staart en een gro-te bek. Krok zit niet in een hok. En tòch is nie-mand bang voor hem. Want Krok is een kro-ko-dil van... rub-ber. Hij moet op-ge-bla-zen wor-den, an-ders is hij he-le-maal slap.

Ruutje heeft de kro-ko-dil voor zijn ver-jaar-dag ge-kre-gen. Hij kreeg nog veel méér. Maar de kro-ko-dil vond hij het mooi-ste van al-les.

Het duurt niet lang of Ruutje en Krok zijn de dik-ste vrin-den. Je ziet ze al-tijd sa-men.

Ze wan-de-len sa-men in de tuin. En ze spe-len sa-men in de zand-bak. Als Ruutje slaapt, zit Krok op een stoel voor zijn bed.

Als het va-kan-tie is, gaat Ruutje met zijn va-der en zijn moe-der naar zee. En Krok mag mee! Ruutje laat Krok leeg-lo-pen. Als al-le lucht er uit is, ziet Krok er heel plat uit. En dan heeft hij maar een héél klein plaats-je no-dig in de kof-fer.

Het is wel jam-mer, dat Krok niets van de reis kan zien. Maar als ze aan zee zijn mag Krok da-de-lijk uit de kof-fer.

Ruutje blaast zijn vriend-je weer op. Hij blaast en blaast met bol-le wan-gen. En dan is Krok weer de ou-de kro-ko-dil met zijn groe-ne staart en met zijn gro-te bek.

Ruutje vindt het fijn aan zee. En Krok óók. Kro-ko-dil-len hóu-den van wa-ter, zegt va-der.

Daar-om graaft Ruutje een die-pe kuil vlak bij de zee. Hij bouwt er een dam om-heen van vocht-ig zand. En door een goot-je laat hij wa-ter in de kuil lo-pen.

Kijk eens, wat een mooi zwem-bad voor Krok!

toegediend. Dit geschiedt door middel van een slang die op een serie kurken drijvende wordt gehouden. Een journalist maakt intussen zijn kopij gereed terwijl de zesde man, de kapitein, de hoogste leiding heeft.

Zij allen dragen hun deel bij in de poging het Nauw van Calais zwemmende over te steken. „De laatste tien kilometer waren het ergst,” zei een Italiaans kandidaat, die een paar jaar geleden de hoofdprijs in de wacht wist te slepen. Met verkleumde ledematen en een door het zoute zee-water ontstoken huid stapte hij, acht pond lichter geworden, aan wal. Het welkom dat hen daar ten deel valt dringt nauwelijks tot de dodelijk vermoede zwemmers door. Behalve de Fransman Abirait, die in 1956 na volbrachte tocht zich nog fit genoeg voelde om onmiddellijk weer terug te zwemmen... Dat verbaast ons even. Maar deze stoutmoedigheid verzinkt toch weer in het niet bij de prestatie die de Noor Ekkaringsen in 1846 leverde. Op 68-jarige leeftijd zwom deze man drie maal (heen-terug-heen) het Kanaal over en rustte daarbij in totaal slechts zes uur. Deze geweldige krachtsvertoning, waarvan slechts vier mensen in een volgboot (een reddingssloep) getuige waren, heeft hem blijkbaar geen kwaad gedaan, want hij leefde nadien nog 24 jaar... *Deenigh*

Daar kan hij in spar-te-len zo-veel hij maar wil. In zee durft Krok niet. Dat is maar goed ook. Want de zee is ge-vaar-lijk voor zo'n klei-ne kro-ko-dil.

Krok heeft de groot-ste pret in zijn zwem-bad. Het wa-ter komt tel-kens tot aan de dam. En af en toe spat er een beet-je schuim o-ver-heen.

Maar op-eens komt er een golf aan-rol-len, zo'n he-le ho-ge. Die slaat zo-maar o-ver de dam heen. En die sleurt Krok met zich mee.

Krok is zo licht. Hij wipt o-ver de dam heen. In een o-gen-blik is hij al een heel eind door de zee mee-ge-no-men.

Een nieu-we golf geeft hem een duw-tje al-maar ver-der.

Ruutje staat e-ven stil van schrik.

Maar dan be-gint hij te snik-ken.

Er komt een me-neer in een bad-pak aan-lo-pen.

„Wat is er, vent-je”

Maar Ruutje kan al-leen snik-ken. En hij wijst in zee. Daar! Dáár!

De me-neer kijkt met zijn hand bo-ven zijn o-gen. Ziet hij iets? Ja, ja, daar dob-bert iets op de gol-ven! Iets groens!

„Is er ie-mand in het wa-ter?”

„Ja, ja, Krok-kie!” stot-tert

Ruutje.

De me-neer be-denkt zich niet lang. Hij doet een paar gro-te stap-pen. En dan plonst hij al in het wa-ter. Hij zwemt weg met krach-ti-ge sla-gen om de dren-ke-ling te redden.

O, o, wat is Krok al ver weg. Die ar-me Krok, wat zal hij bang zijn! Het is net of hij op het wa-ter danst. Op en neer, op en neer. Op het strand staan een paar men-sen te kij-ken.

En er ko-men er al meer en meer. Ze tu-ren al-le maal in zee.

Nu is dat groe-ne stip-je al zo ver, dat je het haast niet meer kunt zien. Maar de men-sen blij-ven toch kij-ken.

Als de me-neer dicht bij Krok is, doet hij een greep. Hij heeft de dren-ke-ling!

Maar dan ziet hij dat het een kro-ko-dil is, een klei-ne kro-ko-dil met een gro-te bek.

Ge-luk-kig is het een aar-di-ge me-neer. Hij is niet boos. Hij zwemt rus-tig en geeft Krok aan zijn baas-je.

Wat lach-en de men-sen!

„Voort-aan be-ter op je kro-ko-dil pas-sen,” zegt de me-neer.

Ja, ja, zegt Ruutje. Hij ver-geet om de me-neer te be-dan-ken. Maar hij is zo blij, dat ziet de me-neer wel.

Voort-aan mag Krok niet meer in het zwem-bad. Ruutje graaft een kuil voor hem in het zand. Daar is hij vei-lig.

Als Ruutje naar de zee gaat zet hij Krok in een bad-stoel.

Het is zo'n grap-pig ge-zicht, zo'n klei-ne kro-ko-dil in zo'n gro-te strand-stoel!

VOOR DE KLEINEN

Het sloop-je in de fles

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

„Ik hoor de zee,” zegt Tom. Hij houdt een schelp tegen zijn oor. Een grote met van die rib-bels.

„Voor-zich-tig!” zeg-gen va-der en moe-der te-ge-lijk. En Tom legt de schelp gauw weer neer op het kast-je. Bij de an-de-re din-gen.

De schelp is van schip-per Klaas. Het he-le huis-je is van schip-per Klaas. Tom mag er met va-der en moe-der een maand in wo-nen. De he-le va-kan-tie! Schip-per Klaas woont zelf zo-lang in de schuur. Daar heeft hij een bed in ge-zet. En een o-lie-stel om zijn pot-je op te ko-ken.

Het huis-je van schip-per Klaas is erg grap-pig. De stoe-len heb-ben een zit-ting van riet. En ze staan op een rij-tje te-gen de muur. Er han-gen blau-we bor-den aan de muur. En er ligt een Bij-bel op de schoor-steen met een slot van ko-per. Het huis-je is wel erg klein. Maar dat hin-dert niet. Va-der en moe-der en Tom zijn tóch bij-na de he-le dag aan het strand. Zo da-de-lijk gaan ze er ook weer heen.

Als moe-der de rom-mel wat heeft op-ge-ruimd. Hè, Tom zou zo graag eens al die prul-le-tjes op het kast-je goed be-kij-ken. Het hond-je van steen. Het doos-je van paarl-moer. En voor-al het sloop-je in de fles.

Maar dáár mag hij he-le-máál niet aan-ko-men. Jam-mer! Tom zou wel eens wil-len we-ten hoe dat sloop-je in de fles is ge-ko-men. Door de hals van de fles kan het niet. Die is veel te nauw. Tom moet het toch eens aan schip-per Klaas vra-gen...

„Kom je?” vraagt moe-der.

Tom pakt zijn sloop-je en zijn em-mer-tje. Hij wil een fort gaan bou-wen op het strand. Een heel groot fort met een to-ren en een gracht. En in de gracht doet hij echt wa-ter.

Het is warm op het strand. Moe-der heeft haar strand-stoel met de rug naar de zon ge-zet. Ze wil fijn gaan zit-ten brei-en.

Maar nu is ze toch haar brei-werk ver-ge-ten!

„Toe Tom, ga jij het e-ven voor me ha-len?”

Tom heeft niet veel zin. Hij speelt juist zo fijn. Het fort be-gint net mooi te wor-den. Er is al wa-ter in de gracht.

Gauw maar e-ven dat ver-ve-len-de brei-werk-je ha-len. Op een draf-je loopt Tom met zijn blo-te voe-ten door het zand. Het huis-je van schip-per Klaas is heel dicht bij. Tom moet maar een klein eind-je langs de bou-le-vard.

Kijk, hier is het al.

Schip-per Klaas zit ach-ter het huis-je op de bank bij de schuur. Als Tom de deur van het huis-je o-pen doet, staat hij met-een in de ka-mer. Er is geen gang.

Wat is het vreemd stil bin-nen. Tik-tak, tik-tak, zegt de klok aan de muur. Kijk, de zon schijnt

net o-ver het kast-je. Moe-ders brei-werk ligt op tafel. De pen-nen zijn in de klu-wen ge-prikt. Vóór Tom weg-gaat kijkt hij nog e-ven rond. Nu kan hij mooi het sloop-je in de fles...

Sst, is daar ie-mand? Nee, er kraak-te al-leen maar een balk of een plank.

Met het brei-werk on-der een arm gaat Tom naar het kast-je. Hij neemt het sloop-je er af. Heel voor-zich-tig na-tuur-lijk.

Wat een fijn sloop-je! Rood en zwart is het ge-schil-derd. Er staan let-ter-tjes op het zeil. Heel klein...

Boengg slaat op-eens de wind de deur dicht. Tom schrikt zó van de klap, dat de fles uit zijn han-den valt.

Tus-sen de scher-ven glas op de vloer lig-gen de splin-ters van het ka-pot-te sloop-je. Een o-gen-blik staat Tom dood-stil van schrik. Hij rent met het brei-werk-je de voor-deur uit. Nie-mand heeft het ge-zien. Ie-der-een zal den-ken, dat de wind het heeft ge-da-an.

Tom heeft geen zin meer aan zijn fort te bou-wen. Hij heeft ner-gens zin in. Hij slen-tert maar wat langs het strand.

Als va-der en moe-der en Tom thuis-ko-men is de rom-mel op-ge-veegd. Het sloop-je in de fles is weg. „Dat heeft de poes ge-da-an...” ver-telt schip-per Klaas. „Ik hoor-de een har-de klap. En ik zag de poes weg-lo-pen. Die le-lijk-kerd heeft na-tuur-lijk de fles met 't mooi-e sloop-je om-ge-gooid. Maar ik zal haar krij-gen! Ik doe haar wèg...”

De poes weet niet wat er ge-zegd wordt. Ze wrijft spin-nend haar kop-je langs het blo-te been van Tom. Arm dier... Waar zou schip-per Klaas haar heen-bren-gen? Tom bukt zich. Hij aait o-ver de rug van de poes.

„Stil maar, stil maar,” fluis-tert hij. „Ik zal het wel eer-lijk zeg-gen...”

O, o, wat zijn va-der en moe-der boos, als ze ho-ren wie de fles heeft om-ge-gooid! Tom moet al-les zèlf aan schip-per Klaas ver-tel-len.

De schip-per kijkt e-ven strak. Maar dan op-eens be-gint hij te lachen. „Ik was tóch van plan om van de win-ter een mooi-er schip te ma-ken. Véél gro-ter en met méér zei-len.”

Als de va-kan-tie om is krijgt schip-per Klaas een ver-ras-sing. Va-der is van plan een kist-je si-ga-ren neer te zet-ten op de plaats waar het sloop-je in de fles heeft ge-staan.

Wat zal de schip-per op-kij-ken!

VOOR DE KLEINEN

Pi-po en de pop-pen

DOOR

JO KALMIJN-SPIERENBURG

Och, och, wat ver-veelt het speel-goed zich. Niemand kijkt er naar om. Het wordt alleen wat ver-scho-ven, als de speel-goed-hoek een beurt krijgt. Het speel-goed be-grijpt er niets van.

Vroe-ger speel-de Lies-je er el-ke dag zo leuk mee. Maar dat lijkt al héél lang ge-le-den.

Eerst is Lies-je met va-can-tie ge-weest. He-le-maal naar zee, wel een maand lang. Het speel-goed kon na-tuur-lijk niet mee.

En toen de va-can-tie om was, ging Lies-je naar de school. Met een nieu-we school-tas on-der haar arm. Mis-schien is Lies-je wel te groot ge-wor-den om met het speel-goed te spe-len. Ze denkt nu alleen aan haar pot-lood-jes, aan haar inkt-lap en aan haar stuk-je gom.

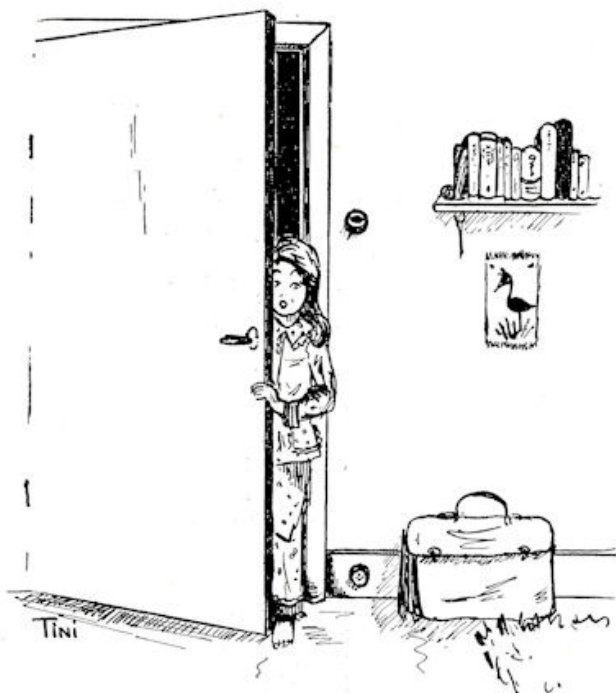
Daar zit het speel-goed nu en het ver-veelt zich ver-schrik-ke-lijk.

De pop-pen zit-ten in haar stoel-tjes voor zich uit te sta-ren. De o-li-fant laat zijn slurf treu-rig han-gen. En de beer zit met zijn brui-ne neus naar de muur.

Al-leen Pi-po lacht nog al-tijd vro-lijk. Maar Pi-po is ook een clown-tje. Dat kun je zien aan zijn muts met bel-le-tjes.

„He-la,” zegt Pi-po, wat kij-ken jul-lie al-le-maal treu-rig. La-ten we lie-ver sa-men een vers-je zin-gen”. En hij be-gint met-een al te zin-gen van alle eend-jes zwem-men in het wa-ter.

„Beu,” bromt de beer, „Je kunt niet eens wijs hou-den.” En de pop-pen gie-che-len zacht-jes.

Pi-po wordt niet boos. Hij schudt zijn hoofd, dat al-le bel-le-tjes op zijn muts rin-ke-len.

„La-ten we een spel-le-tje doen.”

„Gan-ze-bor-den?” vraagt de o-li-fant.

„Nee zeg, ik weet iets véél leu-kers. Ik weet zó-iets fijns!” En Pi-po wipt op en neer van pret.

„Wat dan?” roe-pen ze al-le-maal.

„Luis-ter goed. We gaan cir-cus-je spe-len, de o-li-fant, de beer en ik. En de pop-pen mo-gen kij-ken. Is dat geen goed i-dee?”

De pop-pen wil-len da-de-lijk be-gin-nen. Ze heb-ben nog nooit een cir-cus ge-zien. Maar Pi-po vindt het be-ter te wach-ten tot ie-der-een naar bed is. Dan is het rus-tig in huis.

Het duurt lang. Maar ein-de-lijk is het toch nacht. Lies-je slaapt al lang. En va-der en moe-der zijn ook naar bed ge-gaan.

Het is heel stil in de ka-mer. Door een kier van het gor-dijn kijkt de maan news-gie-rig naar bin-nen. Nou, nou, denkt ze, het is daar een vro-lijk-ke boel. Van de blok-ken uit de blok-ken-doo's heeft Pi-po een cir-cus ge-maakt. Daar om-heen zit-ten de pop-pen in haar stoel-tjes.

Op-ge-past! Daar stapt de o-li-fant het cir-cus in. Hij gaat een kunst-je doen. Met zijn slurf windt hij het mu-ziek-doo's-je van Lies-je op.

Daar komt de beer om een dans-je te doen op de maat van de mu-ziek. Het is een grap-pig ge-zicht om die stij-ve beer in het rond te zien draai-en. Nu is het de beurt van Pi-po. Kijk die Pi-po toch eens. Hij dui-kelt o-ver de kop. Hij loopt op zijn han-den. En hij trekt er zul-ke mal-le ge-zich-ten bij, dat de pop-pen het uit-scha-te-ren van het lach-en. Hup, daar springt Pi-po op de rug van de o-li-fant. En met een vaart-je rijdt hij het cir-cus rond.

Zo ma-ken de pop-pen de he-le nacht ple-zier. Maar 's mor-gens zit-ten ze weer net-jes op de stoel-tjes en kij-ken strak voor zich uit. De blok-ken zijn weer op-ge-bor-gen in de blok-ken-doo's. En al-les is op zijn plaats ge-zet.

El-ke keer als de men-sen sla-pen spe-len de pop-pen en het an-de-re speel-goed sa-men cir-cus-je. Dat gaat een poos-je goed zon-der dat ie-mand het merkt. Maar op een keer stoot de beer een sta-pel-tje blok-ken om. En daar schrikt Lies-je wak-ker van. Lies-je zit eerst recht-op in haar bed. Hoor-de ze iets in de ka-mer? Zacht-jes stapt ze uit bed. En op haar te-nen gaat ze kij-ken. Ssst, de deur van de ka-mer staat op een kier. En wat Lies-je daar-bin-nen ziet...

Het pop-pen-cir-cus is net be-gon-nen. De o-li-fant windt met zijn slurf het mu-ziek-doo's-je op. En de beer danst met zijn stij-ve po-ten op de maat van het vro-lijk wijs-je.

En dan be-gint Pi-po zijn kunst-jes te ver-to-nen. Lies-je moet op-pas-sen om het niet uit te proes-ten van het lach-en. Het clown-tje ziet er zo grap-pig uit met zijn ro-de neus en zijn muts vol bel-len.

Het cir-cus is af-ge-lo-pen. De pop-pen klap-pen in de han-den. Lies-je heeft steen-kou-de voe-ten ge-kre-gen. Ze sluipt vlug in haar bed.

De vol-gen-de mor-gen gaat Lies-je gauw naar het speel-goed kij-ken. Al-les staat ge-woon op zijn plaats. Zou ze al-les soms ge-droomd heb-ben? Die mid-dag heeft Lies-je geen school. Ze speelt de he-le mid-dag leuk met het ou-de speel-goed. En

De zeehondenvangst

In het noorden van Groenland, in het land van de Eskimo's was het winter. Dat betekende, dat de zon vier hele maanden weg bleef.

De Eskimo's, die 's zomers in tenten wonen en in het voorjaar in sneeuw hutten, woonden nu in een hol onder de grond. Naast dat hol stonden de vleesrekken waar de hele voorraad vlees voor de winter op bewaard wordt.

Daar hebben de Eskimo's geen ijskast voor nodig, het is overal koud genoeg.

In het begin van de winter liggen er op die vleesrekken enorme hoeveelheden etenswaren, maar hoe langer de winter duurt, hoe minder dat wordt natuurlijk.

In een van die hollen woonde een Eskimo-familie van een vader, een moeder, twee dochtertjes en een zoon van tien jaar.

Op een dag, toen ze de winter voor het grootste deel achter de rug hadden, kwam de vader de hut binnen gekropen, en zei: „Ik heb vandaag eens naar onze eetvoorraad gekeken en heb gezien, dat alles bijna op is.

Daar schrokken ze allemaal van, want het duurde toch nog wel een poosje eer het lente was, en ze moesten toch eten.

Daarom zei vader: „Alut, jongen we zullen er dus op uit moeten gaan en proberen een zeehond te vangen.”

Aluts ogen glinsterden. „Fijn vader,” zei hij, „dat wil ik wel.”

„Gelukkig is het volle maan en niet zulk erg ruw weer,” zei moeder, „ik hoop maar, dat jullie vlug iets vangen en weer gauw terug bent.”

„We zullen ons best doen,” zei vader.

Toen trokken ze hun dikste kleren aan en hun warmste laarzen en dikke bontwanten. Ze smeerden hun gezichten goed in met vet. Alut kreeg de harpoen te dragen en vader nam zelf het geweer en daar gingen ze. Ze stapten stevig verder over het gladde ijs, op weg naar het zeeijs.

Toen ze daar eenmaal waren zei vader al gauw tegen Alut: „Kijk eens, daar is een wak waar een zeehond adem komt happen. Laten we eens zien of er nog zo'n wak in de buurt is, want meestal heeft zo'n zeehond twee op drie gaten in het ijs ge-

houden, waar hij zo eens in de tien minuten adem komt scheppen.”

Alut zocht zo goed mogelijk het ijs af en na een poosje riep hij: „Hier vader, hier is er nog een. Er zit maar een heel dun laagje ijs op, dus de zeehond moet hier nog kort geleden geweest zijn.”

„Dan wachten we Alut, jij bij het ene wak en ik bij het andere,” zei vader.

In het begin vond Alut het een leuk werkje, want hij was vol spanning wanneer die zeehond komen zou. Maar toen hij langer dan een half uur stond te wachten in die bijtende kou, begon het hem heel erg te vervelen.

Laten we weer weggaan vader,” zei hij, „die zeehond is hier vast niet meer.”

Vader wou er echter niets van weten.

Misschien is er nog wel een derde plaats waar hij adem komt happen. Daar is hij dan boven gekomen, terwijl wij bij die twee andere wakken stonden. Laten we nog maar eens zoeken.”

Alut liep in grote cirkels over de ijsvlakte. Hij keek en keek, maar zag niets. Juist wou hij roepen: „Nee hoor vader, niets te vinden,” toen vlak bij hem iets bewoog. Achter een schots vlak bij hem, zag hij een zwarte zeehondensnuit boven het water uitkomen.

's a-vonds als ze naar bed gaat, mogen de pop-pen op een rij-tje aan het voe-ten-eind sla-pen. De oli-fant en de beer zit-ten op de stoel voor het bed.

En Pi-po? Die mag on-der de de-kens. Zijn rood neus-je steekt er net nog bo-ven-uit.

Het speel-goed heeft zich voort-aan niet meer te ver-ve-len. Lies-je neemt zich voor om het niet meer in de steek te la-ten.

VOOR DE KLEINEN

Op de berg

DOOR

JO KALMIJN-SPIERENBURG

Bo-ven op de berg ligt al-tijd sneeuw. Tot mid-den in de zo-mer toe.

De berg is héél hoog. Bo-ven-op komt haast nooit ie-mand. En er woont na-tuur-lijk ook nie-mand.

Maar een beet-je la-ger woont een gro-te fa-mi-lie mar-mot-ten. Ze heb-ben een hol tus-sen de ste-nen. En ze e-ten gras en al-pen-krui-den.

Kijk, daar zit Zi-zi, de klein-ste mar-mot van de fa-mi-lie. Ze knab-belt aan een spriet-je. Tel-kens gaat ze op haar ach-ter-poot-jes zit-ten. En dan kijkt ze om zich heen.

In het voor-jaar was Zi-zi maar een heel klein ding. Maar nu is ze dik en rond. Haar pels-je is op haar rug glan-zend bruin. Maar Zi-zi heeft een buik-je dat mooi o-ran-je van kleur is.

Rus-tig knab-belt Zi-zi. Maar op-eens schrikt ze. Een van de ou-de-re mar-mot-ten maakt een scherp fluit-ge-luid. Dat be-te-kent: pas op!

Rrrt, Zi-zi schiet al ach-ter een gro-te steen. Was er ge-vaar? Neen, dàt niet. Maar Zi-zi wordt ge-waar-schuw-d. De he-le mar-mot-ten-fa-mi-lie gaat ver-hui-zen.

Het is nu herfst. En het zal wel gauw koud en guur wor-den zo hoog op de berg. En dan ko-men de sneeuw-stor-men. Die zijn heel ge-vaar-lijk. Vóór die tijd moe-ten al-le mar-mot-ten vei-lijk naar be-ne-den zijn.

„Wat moe-ten we daar be-ne-den doen?” vraagt Zi-zi. „Is daar ook zulk mals gras als hier?”

„Je moet niet zo-veel vra-gen,” zegt moe-der Mar-mot. „Volg ons maar.”

Maar Zi-zi wil éérst we-ten of er be-ne-den heus iets te e-ten is.

„Gras is er in de win-ter niet,” zegt moe-der Mar-mot. „Maar dat hin-dert niet. We heb-ben de-ze zo-mer zó-veel ge-ge-ten. We zijn al-le-maal dik en vet. Daar kun-nen we op te-ren tot het voor-jaar.” „Wat gaan we dan doen?”

„Wat vraag je toch veel,” zucht moe-der Mar-mot. „O wat heb ik een slaap. Wat we 's win-ters doen? Wel, we krui-pen in een diep warm hol-le-tje en sla-pen de he-le win-ter door. Kom we gaan.”

Niet e-ten en de he-le win-ter sla-pen? Nee, daar voelt Zi-zi niet veel voor. Er is bo-ven op de berg nog gras ge-noeg. En als het koud wordt heeft Zi-zi haar warm pels-jas-je toch aan!

Nee hoor, Zi-zi gaat niet mee. Ze ver-stopt zich ach-ter de ste-nen en houdt zich heel stil als de fa-mi-lie naar be-ne-den trekt.

Als ze al-le-maal weg zijn komt Zi-zi weer te-voor-schijn. De he-le berg is nu van haar al-leen. En ze kan net zo-veel e-ten als ze maar wil. Ze hoeft niet meer met de broer-tjes te de-len.

Maar het is wel erg stil zo al-leen. Zi-zi knab-belt eens hier en ze knab-belt eens daar. Hè, ze be-gint heus óók een beet-je slaap te krij-gen.

Nee, het valt niet mee. De zon schijnt niet meer. En het wordt echt kil daar bo-ven op de berg. Zi-zi be-sluit om toch maar ach-ter de fa-mi-lie aan te trek-ken. Hè, Zi-zi heeft al een eind ge-lo-pen. Maar de weg is ge-vaar-lijk. Zi-zi moet goed op-let-ten, dat ze niet in een af-grond valt. En ze moet ook niet te dicht bij het berg-beek-je ko-men. Brr, dat bruist en schuimt zo wild tus-sen de rot-sen door. Nog een eind-je. Dan durft Zi-zi op-eens niet meer. Het be-gint te sneeuw-en, ze kan niets meer zien. Je zou zó van een stei-le hel-ling af-glij-den.

Brr, wat heeft Zi-zi het koud. Ze zit in-een-ge-doken. En wat heeft ze een ver-schrik-ke-lijk-ke slaap. Zi-zi weet niet dat het ge-vaar-lijk is om in de sneeuw te blij-ven zit-ten. Ze is zo klein en grau-w. En nie-mand ziet haar. Maar daar klin-ken stem-men, hel-de-re men-sen-stem-men. „Het be-gint te sneeuw-en, we gaan te-rug.”

„La-ten we in de al-pen-hut schui-len.”

„O kijk eens, een mar-mot-je in de sneeuw.”

„Mee-ne-men, mis-schien kun-nen we het tam ma-ken. Het is een jong beest-je.”

Zi-zi is zo suf. Ze laat zich zo-maar op-pak-ken. Met Zi-zi in de rug-zak ke-ren de berg-be-klim-mers te-rug. Ze stap-pen voor-zich-tig met hun zwa-re berg-schoe-nen. Ze kij-ken goed uit bij het af-da-len. Ein-de-lijk zijn ze bij de al-pen-hut. De rug-zak zet-ten ze te-gen de muur. Eerst de deur o-pen-slui-ten. Rrrt, daar wipt Zi-zi uit de zak. Op haar kor-te poot-jes gaat ze aan de haal. Maar waar-heen? Op-eens, wat hoort ze daar? Zi-zi zit op haar ach-ter-poot-jes en luis-tert. Ze hoort een be-kend fluit-je. Hier-heen, hier-heen, be-te-kent het. Het is va-der! Zi-zi is net op tijd. Va-der heeft een mooi diep hol ge-gra-ven om de win-ter in door te bren-gen. De he-le fa-mi-lie is al bin-nen. Va-der was net be-zig de in-gang dicht te ma-ken met aar-de en ste-nen. Zi-zi rolt naar bin-nen. Ze kán niet meer van moe-heid. Moe-der en de zus-jes en broer-tjes sla-pen al, dicht bij el-kaar. Zi-zi kruipt er gauw bij en doet met-een haar oog-jes toe.

Zi-zi ver-langt nog maar één ding: sla-pen, sla-pen, tot het voor-jaar wordt.

VOOR DE KLEINEN

Twee knecht-jes

DOOR

JO KALMIJN-SPIERENBURG

In het winkel-tje van juf-frouw Knip kun je van alles ko-pen. Erw-ten en bo-nen en stroop en be-schuit. Het is een erg klei-ne win-kel met maar één raam. En voor dat raam staan bus-sen en gla-zen pot-ten met snoep-jes. Maar te-gen Kerst-feest gaat juf-frouw Knip een ech-te kerst-e-ta-la-ge ma-ken. Met een stoel klimt ze in de e-ta-la-ge. Heel voor-zich-tig, want juf-frouw Knip is al een beet-je oud. Hè, hè, zucht ze. Dat is een héél werk ge-weest. Maar het is mooi ge-wor-den. Van de no-ten en de ro-zij-nen heeft juf-frouw Knip fi-gu-ren ge-legd. En hier en daar slin-gert er een tak-je groen tus-sen-door.

Maar het al-ler-mooi-ste is het kerk-je, dat he-le-maal in het mid-den staat. Een echt kerk-je met een he-le rij ra-men. Op het dak ligt een dik-ke laag wat-ten. Dat is de sneeuw.

Juf-frouw Knip heeft het kerk-je zèlf ge-knipt en ge-plakt. Het is zo goed uit-ge-val-len. En van-avond, als het don-ker wordt, dan zul je eens iets zien! Dan gaan de licht-jes in het kerk-je aan. Ech-te kerst-licht-jes!

Juf-frouw Knip is te-vre-den. Ze wil weer op de stoel stap-pen. En dan zó op de vloer. Maar die ou-de stoel wie-belt. En juf-frouw Knip stapt mis. Au, au! Ze schrikt er van. Het is ge-luk-kig niet heel erg. Maar juf-frouw Knip heeft haar voet ver-stuikt. Au, au, dat doet pijn. Ze kan niet op die voet staan. Ze moet hin-ken. Au, au, juf-frouw Knip gaat gauw zit-ten op het kruk-je ach-ter de toon-bank. Hoe moet dat nu?

Om vier uur gaat de school om de hoek uit. Wat een la-waai! De kin-de-ren zijn blij. Ze heb-ben kerst-va-can-tie ge-ke-ren. Een he-le-boel da-gen.

Tot ná nieuw-jaar!

„Ga nou mee naar huis, Jaap,” zegt Joop-je. En hij trekt Jaap aan zijn mouw. Joop-je wordt zo koud van het wach-ten. En het be-gint ook al don-ker te wor-den.

„Nog e-ven.” Jaap heeft zo'n pret. Hij doet haas-je o-ver met de an-de-re jon-gens uit zijn klas. Maar dan pakt hij zijn broer-tje bij de hand: „Kom maar.” Op een draf-je gaan ze door de dorps-sstraat. En dan staan ze op-eens stil. E-ven kij-ken bij juf-frouw Knip.

De licht-jes in het kerk-je bran-den. Het licht straalt door de ra-men naar bui-ten. Wat mooi! Jaap en Joop-je druk-ken hun neus te-gen de

ruit om toch maar goed te kun-nen zien. Op-eens schrik-ken ze. Juf-frouw Knip komt naar bui-ten hin-ken. Mô-gen ze niet kij-ken? Ma-ken ze mis-schien de ruit vuil?

Jaap en Joop-je wil-len door-lo-pen. Maar juf-frouw Knip wenkt. Ze moe-ten bin-nen ko-men? Wat vreemd. Ze hoe-ven geen bood-schap te doen. En toch staan ze op-eens in de win-kel. Ze kij-ken ver-le-gen rond.

„Ik heb twee knecht-jes no-dig,” zegt juf-frouw Knip, „Twee flin-ke jon-gens. Kijk, hier heb ik een he-le sta-pel pa-pier-tjes. Daar staat op ge-drukt wat er in mijn win-kel al-le-maal te koop is. Kerst-pud-ding en ro-zij-nen en su-ca-de. Al-le-maal voor Kerst-feest.”

Jaap en Joop-je kij-ken naar de brief-jes. Ze be-grij-pen er niets van.

„Het is re-cla-me, zie je,” zegt juf-frouw Knip. „Ik had die brief-jes in de bus wil-len stop-pen bij de men-sen in de buurt. Maar nu heb ik mijn voet ver-stuikt. En daar-om heb ik twee knecht-jes no-dig.”

Jaap en Joop-je knik-ken. Nù be-grij-pen ze het. Hun o-gen schit-te-ren. Ze wil-len dat leu-ke werk-je wel doen voor juf-frouw Knip.

„Als jul-lie al-le pa-pier-tjes heb-ben weg-ge-bracht, dan krij-gen jul-lie er wat voor. Eer-lijk is eer-lijk.”

„Dat hoeft niet,” zegt Jaap. Maar juf-frouw Knip lacht maar eens...., Eerst naar huis gaan, hoor! An-ders weet moe-der niet waar jul-lie blij-ven.” Daar gaan Jaap en Joop-je. Ze heb-ben ie-der een sta-pel brief-jes. Jaap een gró-te sta-pel. En Joop-je een klei-ne. Na het e-ten wil-len ze met-een be-gin-nen aan het werk.

Ge-luk-kig màg het van moe-der.

Het is een leuk werk. Maar je wordt er wèl moe van. Stoep op, stoep af. En wat krijg je er een kou-de han-den van!

Jaap en Joop-je zijn wel méér dan een uur be-zig. Het is al he-le-maal don-ker als ze ein-de-lijk klaar zijn. Joop-je is zo door en door koud, dat zijn tan-den op el-kaar klap-pe-ren. En hij rilt tel-kens.

Die nacht moet Joop-je erg hoes-ten. Zijn keel doet pijn. En zijn hoofd voelt zo raar. Joop-je heeft le-lijk kou ge-vat. Wat jam-mer, nu moet hij in bed blij-ven. En nu kan hij niet naar het Kerst-feest van de Zon-dags-school in de kerk.

Daar heeft Joop-je zo naar uit-ge-ke-ken. Kerst-feest in de kerk, met al-le licht-jes bran-dend! En het zin-gen van de kin-de-ren! En het kerst-ver-haal!

„Wij vie-ren sa-men thuis Kerst-feest, hoor!” zegt moe-der. Je kunt o-ver-al kerst-feest vie-ren. Dat is waar. En je kunt al-tijd blij zijn, om-dat de He-re Je-zus ge-bo-ren is. Dat wéét Joop-je wel. Maar hij kijkt tòch ver-drie-tig.

Tin-ge-ling, zegt de win-kel-bel bij juf-frouw Knip. En Jaap stapt naar bin-nen. Hij hoeft geen bood-schap te doen. Hij komt al-leen maar ver-tel-len, dat al-le brief-jes net-jes in de bus zijn ge-daan.

„Mooi,” zegt juf-frouw Knip. En ze doet een hand-vol snoep-jes in een gro-te zak. En nòg een.

„Waar is je broer-tje?”

„Ziek,” zegt Jaap, „Niet erg, maar hij mag niet uit bed. En nu kan hij niet mee naar het Kerst-feest van de Zon-dags-school. Dat is in de kerk. Dan bran-den zó-veel licht-jes!”

